

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. JUDr. Pavlou Plašilovou, advokátkou se sídlem Jakubská 1, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 30. 6. 2011, č. j. 8217/11-1102-709598, a č. j. 8216/11-1102-709598, ve věcech daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 30. 6. 2011, č. j. 8217/11-1102-709598 a č. j. 8216/11-1102-709598, **se zrušují** a věci **se vrací** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 21 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Pavly Plašilové, advokátce se sídlem Jakubská 1, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

/a jejich spojení ke společnému projednání/

Žalobce se celkem dvěma žalobami shodně podanými u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) dne 30. 8. 2011 domáhal zrušení shora specifikovaných rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně, jimiž byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu ve Žďáru nad Sázavou (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 9. 2009, č. j. 78171/09/351911707441 a č. j. 78171/09/351911707441 (pozn. o odvoláních žalobce sice rozhodovalo Finanční ředitelství v Brně, které však bylo s účinností od 1. 1. 2013 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky; jeho působnost coby odvolacího orgánu přitom přešla na Odvolací finanční ředitelství, které je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem).

Citovaným rozhodnutím – dodatečným platebním výměrem – správce daně:

- č. j. 78171/09/351911707441, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2006 ve výši 117 168 Kč a současně sděleno penále ve výši 23 433 Kč (tento platební výměr byl potvrzen rozhodnutím žalovaného, č. j. 8217/11-1102-709598, které bylo napadeno žalobou vedenou pod sp. zn. 30Af 139/2011);
- č. j. 78171/09/351911707441, byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2005 ve výši 9 295 Kč (tento platební výměr byl potvrzen rozhodnutím žalovaného, č. j. 8216/11-1102-709598, které bylo napadeno žalobou vedenou pod sp. zn. 30Af 140/2011).

Správce daně přitom vycházel z výsledků daňové kontroly, kterou provedl ve dnech 25. 3. 2008 až 3. 9. 2009 u žalobce, jenž v kontrolovaném zdaňovacím období provozoval podnikatelskou činnost nákladní autodopravy. Podle těchto výsledků žalobce neprokázal všechny skutečnosti, ke kterým byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván a nevyvrátil jeho pochybnosti ohledně daňově uznatelných nákladů dle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a to zejména ve vztahu ke skutečné výši spotřeby pohonných hmot (PHM), kterou vykazoval neúměrně vysokou a kterou již nebylo možno hodnověrně zpětně určit. Vedle vysoké spotřeby pohonných hmot správce daně dále zjistil, že údaje na dokladech o nákupu pohonných hmot neodpovídají údajům uvedeným např. na tachografických kolečkách nebo výkazech o provozu vozidel (místo a čas čerpání) a že v předložené evidenci chybí tachografická kolečka. S ohledem na tyto skutečnosti správce daně konstatoval pochybnosti o průkaznosti předložené daňové evidence, které jsou takového charakteru, že nebylo možné stanovit daň dokazováním. Přistoupil proto v případě žalobce ke stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek podle § 31 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“).

Tento postup správce daně pak potvrdil i žalovaný a vydal dvě rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce, který proti těmto rozhodnutím podal dvě samostatné žaloby. Protože jde o žaloby, které spolu skutkově a právně souvisí a jednotlivé žalobní námitky (body) v těchto věcech jsou obsahově totožné, rozhodl krajský soud usnesením ze dne 27. 8. 2013, č. j. 30 Af

139/2011 – 93, o spojení těchto věcí ke společnému projednání podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“),

II. Obsah žalob

Žalobce považoval závěry správce daně potažmo žalovaného za nezákonné pro rozpor s § 31, zejm. § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, neboť v daném případě byla daň stanovena podle pomůcek, ač pro tento způsob stanovení daně nebyly podmínky.

V tomto směru především poukázal na to, že žalovaný i správce daně vycházeli ze závěrů daňové kontroly. Na základě těchto závěrů však byla vydána i jiná rozhodnutí, a sice dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty (DPH) za období: 3. čtvrtletí 2005 až 4. čtvrtletí 2006. DPH i daň z příjmů fyzických osob (DPFO) přitom byly vyměřeny shodně na základě pomůcek. Na základě odvolání žalobce ovšem bylo odvolacím orgánem rozhodnuto, že v případě DPH zde prostor pro použití pomůcek nebyl s tím, že neprokázání požadovaných skutečností ze strany žalobce nebylo takového charakteru, že by DPH nebylo možno stanovit dokazováním. Správce daně proto v případě DPH stanovil daň dokazováním a odvolání žalobce v plném rozsahu vyhověl (s výjimkou týkající se 3. čtvrtletí 2005, kdy vyhověl pouze částečně). Naopak v případě DPFO odvolání žalobce zamítl a zůstal na stanovisku, že daň byla správně stanovena za použití pomůcek.

Podle žalobce pro aplikaci způsobu stanovení daně nemá význam to, o jakou daň se jedná a je toho názoru, že dokazováním měla být stanovena i DPFO. Připomněl, že správce daně v případě DPFO i DPH vycházel ze stejných zjištění a závěrů daňové kontroly. Skutkový stav byl zjištěn shodným způsobem, na základě shodných důkazů a shodným by měl být způsob, kterým byly obě daně stanoveny.

Nebylo-li tomu tak, jedná se o nezákonná rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl odvolání žalobce. Ten prokazoval, vysvětloval a doplňoval skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání a k jejichž prokázání byl vyzván. A pokud některé skutečnosti neprokázal, šlo z hlediska jejich významu o dílčí a procentuálně málo významné závady, které nezakládaly celkovou nemožnost stanovit daň dokazováním. V podrobnostech pak odkázal na přípis Finančního ředitelství v Brně ze dne 4. 10. 2010, č. j. 14178/10-1300-704326, kterým byl správci daně vrácen spisový materiál ve věci dodatečných platebních výměrů na DPH, jakož následná rozhodnutí správce daně, dle kterých byla stanovena DPH dokazováním.

Z procesního hlediska žalobce ještě poukázal na to, že v době, kdy žalovaný rozhodoval o odvoláních ve věci DPFO, již byl znám shora zmíněný názor odvolacího orgánu ve věci DPH, avšak žalovaný ho nijak nezohlednil. Postupoval tak způsobem, který nenaplnuje podmínky stanovené v § 114 odst. 4 ve spojení s § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle něhož žalovaný – s ohledem na příslušná přechodná ustanovení – odvolací řízení dokončil. Připomněl přitom formálnost odůvodnění napadených rozhodnutí ve věci DPFO (na rozdíl od konkrétní a věcné argumentace ve věci DPH) a dále i porušení § 8 odst. 1 a 2 daňového řádu, dle které je třeba

přihlédnout ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo a dbát na to, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů.

Na základě všech těchto skutečností proto žalobce navrhl, aby krajský soud rozhodl tak, že napadená rozhodnutí, jakož i jim předcházející dodatečné platební výměry, se zrušují.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření nejprve poznamenal, že v případě rozhodnutí o dani stanovené podle pomůcek je jeho přezkumná pravomoc striktně vymezena zásadou dle § 114 odst. 4 daňového řádu, podle níž: „...zkoumá odvolací orgán pouze *dodržení zákonných podmínek pro použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek*“. Tomu v odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný dle svého názoru dostál a vypořádal se i s námitkami, které žalobce jako odvolatel uplatnil. A pokud se nevypořádal s přípisem Finančního ředitelství v Brně ze dne 4. 10. 2010, č. j. 14178/10-1300-704326, bylo to proto, že ho žalobce ve svém odvolání nenamítal. Nelze tedy dovozovat jakékoli procesní pochybení žalovaného, a to ani ve vztahu k § 8 daňového řádu.

Dle žalovaného je rozdílný způsob stanovení DPFO a DPH v případě žalobce důvodný, i když se skutkově opravdu jedná o „*shodný nebo podobný případ*“. Je totiž třeba vycházet z toho, že zatímco v případě DPH je rozhodujícím dokladem pro správné stanovení daňové povinnosti evidence pro daňové účely podle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), v oblasti DPFO tomu tak není. Zde je rozhodující důkazním prostředkem daňová evidence vedená podle § 7b zákona o daních z příjmů, jež musí zajistit možnost zjištění základu daně z příjmů. To znamená, že každý daňový subjekt v rámci daňového řízení, resp. daňové kontroly DPFO bude dokazovat, že v přiznání k této dani uvedl své zdanitelné příjmy a daňově účinné výdaje ve správné výši. Naproti tomu uskutečněná zdanitelná plnění DPH představují toliko určitou výšeč této důkazní povinnosti, kterou žalobce nesplnil. Žalobce neprokázal, že v daňové evidenci veškeré zaevidované výdaje byly vynaloženy v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tedy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Nepředložil veškeré záznamy z tachografů, v řadě případů nesouhlasily údaje o místě a čerpání pohonných hmot (např. Titan Oil, s. r. o.) s údaji uvedenými v dalších záznamech vedených žalobcem, jako např. záznamy z tachografů a výkazy o provozu jednotlivých vozidel, a evidence o provozu vozidla neprokazuje uplatněné cestovní náhrady zaevidované v roce 2006 jako výdaje ovlivňující základ daně z příjmů.

Daňová evidence tak nebyla vedena v souladu s § 7b zákona o daních z příjmů, neboť žalobce současně neprokázal, že veškeré zde evidované výdaje byly vynaloženy v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tedy na dosažení a udržení zdanitelných příjmů. A proto žalovaný – na rozdíl od evidence pro daňové účely DPH – neosvědčil daňovou evidenci jako důkaz, na základě kterého bylo možno stanovit daň dokazování. Navrhl tedy zamítnutí žaloby s tím, že z jeho strany nedošlo k vydání nezákonných rozhodnutí.

IV. Jednání

V průběhu jednání byl krajským soudem konstatován podstatný obsah správního a soudního spisu, zejména napadeného rozhodnutí, žaloby a vyjádření žalovaného. Žalobce setrval ve svém přednesu i závěrečném návrhu na obsahu žaloby, na kterou odkázal. V reakci na vyjádření žalovaného pak pouze poznamenal, že jakkoli na odlišný postup v případě DPH ve svém odvolání nepoukázal, nelze nevidět, že se jedná o okolnost, která měla být žalovanému známa z vlastní úřední činnosti. Obdobně žalovaný odkázal na svá rozhodnutí napadená žalobami, včetně vyjádření k nim. Poukázal přitom na rozdílnou konstrukci DPH a DPFO, u které jde o jedno zdaňovací období v celé šíři, nikoli o jednotlivá zdanitelná plnění; na tato se v případě DPFO nelze dívat. Nebylo tedy ani na místě postupovat u obou zmíněných daní stejným způsobem, což s ohledem na absenci konkrétní odvolací námítky žalovaný výslovně v odůvodnění napadených rozhodnutí neuvedl, ačkoli o jiném postupu v případě DPH věděl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadená rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

Podstatou obou projednávaných věcí je posouzení postupu žalovaného, resp. správce daně, který provedl daňovou kontrolu u žalobce a na základě zjištěných závěrů přistoupil k dodatečnému stanovení DPFO dle pomůcek. Žalobce s tímto postupem, který byl aprobován žalovaným odvolacím orgánem, nesouhlasil a v podané žalobě uplatnil zásadní žalobní námítku, kterou zpochybnil splnění podmínek pro použití pomůcek, jakožto náhradního způsobu stanovení daně v souladu s § 31 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků.

Podle tohoto ustanovení platí, že nesplní-li daňový subjekt při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže zde není možno daňovou povinnost stanovit dokazováním, je správce daně oprávněn stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará bez součinnosti s daňovým subjektem.

To znamená, že pro přechod na pomůcky je potřeba kumulativního splnění dvou základních podmínek, a sice: (i) nesplnění zákonné povinnosti a (ii) nemožnost provedení dokazování. Žalobce přitom připustil dílčí pochybení či nesplnění zákonné povinnosti v souvislosti neprokázáním některých skutečností, ke kterým byl správcem daně na základě předložené daňové evidence vyzván. Nicméně nesouhlasil s tím, že by se jednalo o neprokázání takových skutečností, v důsledku kterých by nebylo možno stanovit daň dokazováním. Naopak, dle jeho názoru správce daně měl možnost stanovit daň dokazováním, což neučinil, ačkoli v případě DPH za stejné zdaňovací období tímto způsobem postupoval a stanovil daň dokazováním.

K tomu je třeba předeslat, že správce daně si nemůže vybírat, jaký zvolí způsob stanovení daně, nýbrž je vázán § 31 zákona o správě daní a poplatků, z něhož je zřejmá hierarchie jednotlivých způsobů stanovení daně. Prvotním způsobem či metodou je stanovení daně pomocí dokazování; aby však tento způsob mohl být použit, je třeba, aby daňový subjekt plnil své zákonné povinnosti, tj. především řádně vedl účetnictví či jiné povinné evidence a doložil s jejich pomocí, případně jiným způsobem, skutečnosti významné pro stanovení daně. Druhým způsobem je stanovení daně za použití pomůcek: tento způsob se uplatní tehdy, jestliže daňový subjekt neplní při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, takže není možno stanovit daň dokazováním, jak již bylo uvedeno výše. Třetím způsobem je sjednání daně: tento způsob lze užít jen tehdy, pokud daňový subjekt neprokázal údaje ohledně svého daňového základu a výše daně a tyto částky nelze dostatečně spolehlivě stanovit ani podle pomůcek.

Vyjmenované způsoby stanovení daně tak nejsou jen dílčími postupy, jež lze v daňovém řízení libovolně a pružně kombinovat podle uvážení správce daně, neboť zákonné předpoklady jejich užití jsou odlišné. Tyto tři instituty – stanovení daně dokazováním, stanovení daně za použití pomůcek a sjednání daně – se uplatňují v přísném pořadí a navzájem se vylučují: pomůcky nastupují pouze tehdy, nelze-li daň stanovit dokazováním, sjednání daně pak má místo tam, kde nelze daň spolehlivě stanovit ani podle pomůcek. Musí být tedy nemožné stanovit daň metodou předcházející, aby mohla být užita metoda následující.

Při stanovování daně za určité zdaňovací období tedy správce daně může použít vždy jen jednu z popsaných metod, což se v projednávaném případě nestalo a což žalovaný argumentuje tím, že se jednalo o dvě různé daně. To je pravda a v této souvislosti je nutno poznamenat, že předmětem daňové kontroly v projednávaném případě nebyla jen DPFO za zdaňovací období roku 2005 a 2006, ale také DPH za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2005 a 1. až 4. čtvrtletí 2006 a daň silniční za zdaňovací období 2006. Správce daně přitom původně DPFO i DPH stanovil podle pomůcek. Na základě odvolání žalobce a následně názoru odvolacího orgánu vyjádřeného v přípise ze dne 4. 10. 2010, č. j. 14178/10-1300-704326, kterým byla správci daně vrácena věc, včetně spisového materiálu, v souladu s § 50 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků s tím, že je na místě změna způsobu stanovení daně, však došlo k přehodnocení celé věci a DPH byla stanovena dokazováním.

Konkrétně došlo k tomu, že v případě pěti dodatečných platebních výměrů na DPH bylo odvolání žalobce v plném rozsahu vyhověno a v jednom případě (3. čtvrtletí 2005) mu bylo vyhověno částečně, což ve výsledku vedlo k dílčímu snížení DPH na vstupu o 920 Kč; v ostatním zůstala DPH nezměněna, přičemž v odůvodnění daných rozhodnutí správce daně bylo mj. konstatováno, že: „...je zřejmé, že daňovým subjektem vykázaná zvýšená spotřeba PHM měla své opodstatnění“ nebo že údaje na dokladech o nákupu PHM, ze kterých byl uplatněn nárok na odpočet DPH na vstupu „...byly buď v průběhu daňové kontroly prokázány (Titan Oil) nebo údaje uvedené daňovým subjektem správce daně nezpochybnil ani nijak nevyvrátil (využití PHM i pro jiné účely)“. Taktéž u původně zpochybňovaných údajů z tachografu došlo k jejich korekci v tom smyslu, že jako důvod pro přechod na pomůcky nelze považovat, pokud se počet nedoložených km týkal toliko 30 km za 3. čtvrtletí 2005

či jiného minimálního počtu všech najetých kilometrů pohybujících se v rozmezí od necelého 1 % až po 2,9 % za 4. čtvrtletí 2005 a 2. až 4. čtvrtletí 2006; pro období 1. čtvrtletí 2006 byly doloženy všechny tachografické kotouče a tyto na sebe vzájemně logicky navazovaly.

Přes shora uvedené skutečnosti ovšem žalovaný ponechal DPFO tak, jak byla původně stanovena, tj. podle pomůcek. Je zde tedy jasná disproporce či disharmonie mezi způsoby stanovení DPFO a DPH za stejné období (2006 a část roku 2005), kterou v případě žalobce nelze akceptovat, jakkoli jde o dvě odlišné daně.

DPH je nepřímá daň, která zatěžuje konečného spotřebitele, ale odvádí ji dodavatel, a jako taková je ipso facto ovládána odlišnými principy než DPFO, jakožto přímá daň důchodového typu postihující zdaňovaný příjem při jeho vzniku. Přesto podle názoru krajského soudu ovšem nelze nevidět, že v daném případě došlo k dodatečnému doměření obou zmíněných daní na základě jedné a tentýž daňové kontroly, při které byly žalobcem předkládány jedny a tytéž doklady, jež posléze správce daně hodnotil. A jestliže je vyhodnotil v případě DPH tak, že pro provedení dokazování stačí, pak nelze říci, že v případě DPFO na jejich základě provedení dokazování není možné. Je nutno si uvědomit, že úplnost či neúplnost žalobcem vedené evidence a dalších dokladů je hodnocením obecnějším, neomezeným toliko na postup při stanovení DPH, ale použitelným i pro řízení ve věci DPFO, a to i s přihlédnutím nepřipustnosti kombinace různých způsobů stanovení daně za určité zdaňovací období; viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2004, č. j. 2 Afs 25/2003 – 88, ze dne 8. 12. 2004, č. j. 2 Afs 10/2004 – 71 či ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 Afs 153/2004 – 136, všechny dostupné z www.nssoud.cz.

Ostatně i sám žalovaný ve svém vyjádření připustil výše naznačenou skutkovou shodnost či podobnost danou mj. tím, že správce daně vycházel ze stejných dokladů a evidencí vedených žalobcem, aniž by přitom uvedl nějaká skutečně zásadní specifika (odlišnosti) a důvody, pro které by bylo nezbytné postupovat v případě způsobu stanovení DPFO jinak, než nakonec bylo postupováno v případě DPH. Poukaz na to, že v případě DPFO vedl žalobce daňovou evidenci a v případě DPH evidenci pro daňové účely, takovým důvodem není, neboť v obou případech je smyslem a účelem těchto evidencí vedení veškerých údajů potřebných pro správné stanovení daňové povinnosti. A pokud jde o tvrzení žalovaného, že zdanitelná plnění DPH představují pouze určitou výšeč v rámci důkazní povinnosti daňového subjektu u DPFO, nelze opomenout, že v této výšeči se důkazní povinnosti u obou daní překrývají, což dokládá právě to, že žalobce předkládal stejné doklady a evidence, z nichž správce daně vycházel.

Ve vztahu k nedostatkům v předložených dokladech, které prezentoval žalovaný v případě DPFO, pak nelze znovu nezmínit jejich výše uvedené přehodnocení z hlediska způsobu stanovení DPH, jakož i to, že použití pomůcek je až v pořadí dalším, „kontumačním“ způsobem stanovení daně (kvalifikovaným odhadem), jehož použití přichází v úvahu, pokud by byly doklady a evidence žalobce zpochybněny jako celek (či z podstatné části). Tato situace zjevně nenastala v případě stanovení DPH a je neudržitelné, aby s ohledem na vše shora uvedené nastala v případě stanovení DPFO.

Závěrem, z hlediska námitek žalobce, které jsou procesního charakteru a směřují vůči tomu, že žalovaný nijak nezohlednil změnu způsobu stanovení DPH, je nutno pouze pro úplnost poznamenat, že žalobce tuto skutečnost ve svém odvolání nezmínil. To je logické, neboť v době, kdy odvolání podával, o této skutečnosti nevěděl a ani vědět nemohl, protože ve věci DPH ještě nebylo rozhodnuto. Poté co rozhodnuto bylo však jistě mohl své odvolání doplnit, což neudělal. Stejně tak žalovaný jako odvolací orgán na změnu způsobu stanovení DPH nijak nereagoval, ač byl na místě postup opačný, neboť se jedná o podstatnou skutečnost, která mohla – a dle názoru krajského soudu také měla – mít vliv na přezkum v projednávaném případě, tj. na posouzení zákonných podmínek pro použití pomůcek smyslu § 114 odst. 4 daňového řádu (viz výše).

VI. Shrnutí a závěr

S ohledem na vše výše uvedené lze shrnout, že žalovaný pochybil a postupoval v rozporu se zákonem o správě daní a poplatků, konkrétně § 31, a zejm. odst. 5, pokud zamítl odvolání žalobce a na základě týchž dokladů a evidencí předložených žalobcem připustil odlišný způsob stanovení DPFO (podle pomůcek) a DPH (dokazováním) za stejné zdaňovací období.

Krajský soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil obě napadená rozhodnutí pro vady řízení a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení; v něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobci, jakožto úspěšnému účastníku řízení přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí celkem částku 21 228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Tato částka je tvořena jednak dvakrát zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč, tj. 4 000 Kč, a jednak mimosmluvní odměnou zástupce žalobce za právní služby ve výši 17 228 Kč; konkrétně jde o částku 9 000 Kč jako odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 2 100 Kč, tj. částku 4 200 Kč, kterou krajský soud zvýšil o 2 100 Kč, tj. o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela za tytéž úkony ve druhé ze spojených věcí podle § 7, 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2012), a dále paušální náhradu výdajů spojených se všemi těmito úkony, tj. 1 200 Kč, vše zvýšené o DPH 20 %, a dále pak jde ještě o částku 8 228 Kč jako odměnu za dva úkony právní služby (účast u jednání soudu) po 3 100 Kč podle § 7, 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu (vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013) a dva paušály po 300 Kč, vše zvýšené o DPH 21 %.

Závěrem, zejména s ohledem na podání ze dne 26. 9. 2013, v němž žalobce prostřednictvím své zástupkyně vyčíslil náhradu nákladů řízení na celkovou částku

32 556 Kč, krajský soud doplňuje, že zástupkyni žalobce nepřiznal odměnu za dvě vyjádření ze dne 24. 10. 2011 a dvě vyjádření ze dne 20. 3. 2011 podané ke každé z projednávaných věcí pod sp. zn. 30 Af 139/2011 a sp. zn. 30 Af 140/2011. Předmětem těchto vyjádření či přípisů bylo primárně sdělení nesouhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, resp. příslib repliky k vyjádření žalovaného, ke které ovšem nedošlo. Tato vyjádření proto nelze považovat za písemná podání soudu týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a zástupkyni žalobkyně za ně nebyla účtovaná odměna přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23.9.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu